

5. *Нападовська Л.А.* Новітні освітні технології у системі безперервного навчання дорослих // Матеріали Міжнар. наук.-практ. Інтернет-конф. ["Наукові засади економічного зростання країни"] (20-21 вересня 2012 р.). - Хмельницький: ХЕУ, 2012. - С.63-66

6. *Нападовська Л.А., Бідюк А.М.* Інноваційні аспекти підготовки керівних кадрів // Матеріали VI Міжнар. бізнес-форуму ["Проблеми та перспективи розвитку інноваційної діяльності в Україні"] (22 березня 2013 р.). - Київ: КНТЕУ, 2013. - С. 165-167

7. Про магістратуру як вищий ступінь освіти // *Сучасна освіта.* - 2013.№7/8. - С.26-27

А.П.Пашков,

кандидат технічних наук, доцент НаУКМА,

академік Міжнародної академії культури безпеки, екології та здоров'я

Забезпечення якості освіти у ВНЗ - головний крок до модернізації галузевих стандартів та поліпшення кваліфікації державних службовців

Головною й визначальною причиною сьогоденної політичної, економічної та моральної кризи у нашому суспільстві з 1991 р., мабуть, є обурлива некомпетентність державних органів і осіб, що очолюють управлінську піраміду, відсутністю в них чітко окреслених, зрозумілих цілей та нових моделей і стандартів суспільного розвитку [2, с.34].

Крах економіки України - це значною мірою криза управління. За відсутністю загально-теоретичної концепції управління у перехідний період від незалежності України, який би відповідав новим історичним умовам. Процес його створення відбувався стихійно, несистемно за відсутності професіоналів державного управління і, що прикро, він не тільки не позбавлений вад минулого, а став ще бюрократичнішим і корумпованішим, таким, що ігнорує потреби й інтереси простих людей [2, с.25].

Вказані обставини вимагають особливої уваги модернізації галузевих стандартів і вищої освіти, що допоможе більш професійно адаптуватися державним службовцям та посадовим особам місцевого самоврядування на ринку праці.

Освіта - це не просто інформування тих, хто навчається, щоб вони стали вмілими та компетентними. Результат освіти - це не просто банк накопичених знань. Адже навчатися - означає не відтворювати й транслювати наявні знання, а відчувати і конструювати нові (Паоло Фрейре).

Одним із найважливіших завдань, що стоять нині перед кожною країною є забезпечення переходу економіки до інноваційного розвитку на основі науково-технічного потенціалу країни, здатного здійснювати дослідження нарівні сучасної світової науки [1, с.102]. Саме освіта є основою розвитку особистості, суспільства нації, держави та є запорукою майбутнього України. Інновації у сфері освіти - це стратегічний імператив. Упроваджуючи інновації вищі навчальні заклади (ВНЗ) мають дотримуватися принципу "змінюватися назустріч змінам". Кожний ВНЗ має забезпечити формування інноваційного мислення кожного студента. А це можливо за умов, коли:

- забезпечена якість та кількість професорсько-викладацького складу у ВНЗ, які докладають зусиль до навчання протягом життя та безперервно підвищують свою кваліфікацію, а також забезпечена мотивація викладачів і дослідників;
- достатньою мірою використовується інтернет, мультимедійні технології, проводяться різноманітні навчальні заходи з наявним практичним досвідом роботи;
- ВНЗ активно впроваджують досягнення науково-технічного прогресу та науково-технічні інновації;
- ВНЗ активно використовує власні ресурсні переваги, сприяє міждисциплінарній взаємодії (природних, гуманітарних та соціальних наук) з іншими спеціальностями (на прикладі Національного ун-ту "Києво-Могилянська академія").

У забезпеченні високої якості освітніх послуг та набутті студентами глибоких знань в НаУКМа важлива роль відводиться електронній бібліотеці.

Велику увагу управлінню освітнім процесам приділяв К.Ушинський, який стверджував, що керівник навчального закладу має бути адміністратором і педагогом; М. Пирогов сформу-

лював вимоги, яким має відповідати керівник навчального закладу. На перший план він ставив професіоналізм і компетентність. Проблеми управління вищою освітою знаходимо в роботах В. Брюховецького, О. Гаращука, В.Сухомлинського, Л. Тарасюка та ін. Проте і нині питання вдосконалення системи управління освітою, підготовкою кадрів для державного управління залишаються актуальними.

Метою є дослідження закордонного і вітчизняного досвіду стандартів якості освіти та обґрунтування пропозицій щодо запровадження інноваційних програм та якості освіти в Україні з урахуванням і закордонного досвіду. Із зарубіжного досвіду цікавою є освіта в Японії як секрет небаченого прориву. Над загадкою Японії, Китаю та Південної Кореї вже багато років ломають голови фахівці з історії права екології економіки, соціології, культури безпеки та державного управління [4, с.28]. Що допомогло цим країнам здійснити небачений в історії прорив у галузі високих технологій та стати лідером у виробництві роботів, комп'ютерів і різноманітних приладів з електронікою?

Освіта в Японії - це культ, який підтримується родиною, суспільством та державою. В Японії біля 600 університетів, включаючи 425 приватних. Загальна кількість студентів близько 2,5 млн. осіб. В середньому в одному університеті навчається 4167 студентів. В Токійському університеті разом із слухачами магістратури та докторантури загальна чисельність студентів досягає 10 тис. осіб. Та головне, що викладають та займаються різного роду допоміжною діяльністю в університеті 8 тис. викладачів та адміністративних робітників, тобто на кожного студента престижного університету в Японії - 0,8 викладача та адмін. робітника.

В Японії вища освіта є обов'язковою і вона наче об'єднана із загальною системою професійної освіти. Кількість бажаючих вступити до коледжів щорічно в 3 рази перевищує кількість місць. Біля 60% коледжів призначені тільки для жінок. В технологічних коледжах вивчають електроніку, машинобудування та інші дисципліни. Випускники таких інститутів (коледжів) влаштовуються на роботу на фірми та дослідні центри, пов'язані з розробкою нової сучасної технології та ноу-хау.

Термін навчання у всіх університетах Японії - 4 роки. Медики, стоматологи та ветеринари навчаються на 2 роки довше та із закінченням навчання отримують ступінь бакалавра (Gakushi). Кращі випускники, які виявили здібності до дослідницької роботи можуть продовжити навчання на ступінь магістра (Shushi) ще 2 роки. Ступінь доктора філософії (Hakushi) вимагає вже 3 роки навчання для магістрів чи 5 років для бакалаврів.

Уряд Китаю зробив спочатку високий рівень до університетської підготовки. У Китаї школярі приходять до школи до 6:30 ранку, а йдуть о 8-9 годині вечора. Вони концентруються на вивченні точних, природничих наук і математики [3, с.26].

Автором статті запропоновано вперше галузевий стандарт якості освіти ВНЗ в Україні за критерієм наявності професорів і докторів наук в конкретному ВНЗ освіти [6, с.230-231], який наведений в табл.1, а доцентів в табл. 2.

Наукометричними методами виявляються і відсоток професорів, докторів наук на 1 студента, оскільки вони прив'язані до одного знаменника [7, с.231]. Для визнання українських дипломів ВУЗів у світі в Україні повинна бути створення Рада з якості вищої освіти та регіональні Ради з фінансування вищої освіти, наприклад, за зразком Англії, Шотландії, Уельсу чи Північної Ірландії. До Ради з якості освіти в Україні слід залучати закордонних експертів (фахівців, вчених). Такий підхід забезпечить не лише дійсне підвищення якості освіти, але й належну прозорість та об'єктивність присвоєння університету статусу "національний", "дослідницький".

Таким чином, в статті запропоновано головні шляхи модернізації освіти:

1. Забезпечення якісної освіти у ВНЗ, які охоплюють всі стадії навчання - від університетського навчання, відбору абітурієнтів до їх випуску ВУЗом.

2. Виконані дослідження переконливо свідчать, що якість освіти ВУЗу досягається не загальною кількістю студентів у ВУЗІ, а в першу чергу, співвідношенням загальної кількості викладачів, які мають вчену та наукову ступінь, пройшли стажування за фахом за кордоном або є членами Міжнародних академій до загальної кількості студентів у ВУЗІ.

3. Для визнання українських дипломів ВУЗів у світі автором пропонується створення Ради з якості вищої освіти із залученням до 50% закордонних експертів (фахівців, вчених).

Найкраща десятка ВНЗ України за критерієм, де відсоток професорів, докторів наук найвищий на одного студента

Місце	Назва ВУЗу	Наявність проф., докт. наук у ВУЗі*	Кількість студентів у ВУЗі*	Відсоток проф. та докторів наук на 1 студента
1	Національна музична Академія України ім. П.І. Чайковського	178	1186	0,1500
2	Львівська національна музична Академія ім. М.В. Лисенка	46	750	0,0613
3	Національна металургійна Академія України (Дніпропетровськ)	73	1200	0,0608
4	Національний університет "Києво-Могилянська Академія"	105	3382	0,0310
5	Тернопільський державний медичний університет ім. І.Я. Горбачевського	82	3000	0,0273
6	Львівська національна Академія мистецтв	23	902	0,0255
7	Вищий державний навчальний заклад України "Українська медична стоматологічна Академія (Полтава)	84	3500	0,0240
8	Академія адвокатури України	40	1800	0,02222
9	Національний університет біоресурсів і природокористування України	222	14049	0,0158
10	Національний гірничий університет (Дніпропетровськ)	179	11791	0,0152

Примітка: дані взяті із "Довідника. Усе для абітурієнта 2009-2010". - К.: Вид. "Майстер-клас", 2009, вип. 14 - 672 с. (рекомендований МОН України)

Таблиця 2

Найкраща десятка ВНЗ в Україні за критерієм, де відсоток доцентів та кандидатів наук найбільший на одного студента

Місце	Назва ВУЗу	Наявність доц. та канд. наук у ВУЗі*	Кількість студентів у ВУЗі*	Відсоток доц. та канд. наук на одного студента
1	Львівська нац. музична академія ім. М.В. Лисенка	111	750	0,1480
2	Вищий державний навч. заклад України "Українська медична стоматологічна академія" (м. Полтава)	444	3500	0,1268
3	Тернопільський державний медичний ун-т ім.І.Я. Горбачевського	271	3000	0,0903
4	Кременчуцький національний ун-т ім. М. Остроградського	400	4630	0,0864
5	Буковинський державний медичний ун-т (м. Чернівці)	282	3500	0,0805
6	Національний ун-т "Києво-Могилянська Академія"	260	3382	0,0768
7	Національна музична академія України ім. П.І. Чайковського	86	1186	0,0725
8	Львівська національна академія мистецтв	65	902	0,0721
9	Академія внутрішніх військ МВС України (м. Харків)	120	1690	0,0710
10	Львівська державна фінансова академія	85	1200	0,0708

Список використаних джерел

1. *Гаращук О., Куценко В., Содоль І.* Вдосконалення парадигми розвитку вищої освіти в контексті розбудови інноваційної економіки // Вища освіта України, 2013. - №2. - С.102-108.
2. Державне управління: теорія і практика. За загальною редакцією проф. Авер'янова В.Б. - К.: Юрінком Інтер, 1998. - 432 с.
3. Європа, США і Азія: суперництво в галузі знань // Сучасна освіта. - К.: 2012, № 5. - С. 26-27.
4. Образование в Японии: секрет невиданного прорыва // Сучасна освіта. - 2011. - №12. - С.28-29.

5. Пашков А.П. Вища освіта з безпеки життєдіяльності людини (на прикладі "Києво-Могилянської Академії") // Збірник наук, праць 10-ї Міжнародної наук.-метод. конф. "Безпекажита і діяльності людини - освіта, наука, практика. - К.: 2001. - С.499-507

6. Пашков А.П., Нападовська Л.А. Якість професорсько-викладацького складу ВНЗ - запорука ефективної підготовки фахівців // Держава і регіони. - Запоріжжя: Класичний приватний ун-т, 2012, №2. - С.228-234

7. Тарасюк Л.Н. Квалиметрические показатели высшего образования в Великобритании// Квалиметрия человека и образования. Методология и практика. Кн.4 Мониторинг качества образования и опыт. - М.: 2000. - С.92-97

О.П.Перетяка,

*кандидат наук з державного управління, доцент,
доцент кафедри державної служби, адміністрування та управління
Луганського національного університету ім. Тараса Шевченка*

Проблемні питання працевлаштування випускників - магістрів державної служби

Серед найважливіших проблем розвитку кадрової політики у сфері державної служби питання професійної підготовки державних службовців займають особливе місце. Щоб ефективно виконувати службові обов'язки, чиновники повинні мати відповідний рівень професійної, ділової і моральної підготовки. Цьому сприяє система професійного розвитку державних службовців, яка спрямована на підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації державних службовців.

У сучасних умовах ринок праці в сфері державного управління висуває вимоги не тільки до професійно-ділових характеристик, але й до особистих якостей державних службовців. На думку Т. М. Лутчина [1], у професійному розвитку кадрів державної служби слід відрізнити два складових елементи: професійно-кваліфікаційний і професійно-посадовий розвиток. Якщо професійно-кваліфікаційний розвиток включає підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації з придбанням нових умінь, навичок і досвіду, то професійно-посадовий розвиток в основному пов'язаний з раціональним підбором і розстановкою кадрів на основі використання здібностей та особистих можливостей кожного працівника. Дуже важливо, щоб ці складові розумно поєднувалися і доповнювали один одного під час вирішення кадрових питань державної служби.

У затвердженій Указом Президента України "Стратегії державної кадрової політики на 2012-2020 роки" [2] серед основних цілей реалізації кадрової політики визначається розробка механізмів залучення до роботи в сферах державного управління висококваліфікованих фахівців, успішних підприємців, працівників фінансово-економічної сфери, здібних випускників вищих навчальних закладів. При цьому професійне навчання виступає в якості суттєвого додатку до базової моделі професіоналізації державної служби. Важливою складовою цієї моделі є відпрацювання механізму державних гарантій працевлаштування і кар'єрного росту магістрів державної служби, створення механізму їх професійної адаптації та мотивації до ефективного виконання своїх обов'язків.

На протязі багатьох років в країні склалася чітка система підготовки та працевлаштування випускників, які навчалися в магістратурах вищих навчальних закладів за спеціальністю "Державна служба". Порядок прийому на навчання за освітньо-професійною програмою підготовки магістрів за спеціальністю "Державна служба" галузі знань "Державне управління" та працевлаштування випускників регулюються постановою Кабінету Міністрів України [3]. Прийом державних службовців для навчання за програмами магістратури здійснюється за державним замовленням на конкурсній основі. У цій системі органи державної влади несуть відповідальність за обґрунтованість державного замовлення щодо потреби в магістрах та їх подальше працевлаштування.

Випускники магістратур, які проходили навчання за державним замовленням, після отримання направлення зобов'язані прибути до місця роботи і у строки, які визначені тристороннім